

Primer que res: LA GUERRA!!

REESTRUCTURACIO DEL PARTIT

UN SOL CASAL AL DISTRICTE per MARCEL TORRES

Esquerra Republicana de Catalunya, el partit majoritari de Catalunya, ha patit d'ençà de la seva fundació d'un mal bastant greu.

Aquest ha estat el que podríem anomenar "mal de casal".

I aquesta malura que començà tan bon punt Esquerra es convertí en el Partit majoritari de Catalunya ha continuat subsistint fins a la data creant al Partit conflictes i més conflictes que mai res de bo han significat.

Es interessant, però, que això s'acabi d'una vegada.

El Partit no pot continuar tenint la malura del Casal, ple de capelletes i font de discòrdies i raons. El Partit ha de reestructurar-se seguidament amb una base sòlida pel que fa a Barcelona-Ciutat.

No poden continuar subsistint Centres i més Centres amb un número immens d'associats que no rullen o no donen el rendiment que han de donar.

Els Casals han d'ésser llocs d'estudi, de treball, de conversa politico-social i fogar per a la preparació de les noves formacions que avui dia pugem.

Els Casals han de deixar les capelletes, les discòrdies de districte, les raons i enveges per tenir el delegat, en fi, els Casals han de canviar radicalment llur línia de conducta.

Solució, però, d'aquesta malura.

Una, una sola, que portarà un canvi radical en els procediments, en les actituds i en les enveges dels Casals.

Unificació total, absoluta, dels diversos centres, casals, aleneus, grups, etcètera, en un sol Casal, gran, espaiós, a cada districte.

Impossibilitar la creació de nous Casals ha d'ésser el simbolisme de la reorganització del Partit.

Unificació de tots els d'un districte en un de sol, ha d'ésser l'ambició total i unànime dels militants d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El nostre districte, però, hauria de donar-ne la pauta en aquesta qüestió.

El Districte VI.è, de Barcelona, ha de passar per damunt de tot, ha de deixar -ho tot de banda per a assenyalar arreu de la capital la línia a seguir per arribar a la unificació absoluta, total.

Els tres Casals han d'unir-se, fer-ne un de sol que respongui a les realitats del moment i marqui la línia de conducta en els instants precisos que avaluem.

Són moments i circumstàncies greus les que viu el nostre poble.

l'Esquerra Republicana de Catalunya, el partit majoritari necessita unitat d'acció i unitat de comprensió.

Militants d'Esquerra Republicana de Catalunya del Districte VI.è,

Unitat d'acció.

Unitat d'actuació.

Unitat de tots els Casals en un de sol.

Aquest número ha passat per la censura

Hem de crear la veritable unitat

per GRAU i MORA

De totes les procacitats comeses pels militars, casta de parasits, cap de tan ingent com la registrada en el sol ideari en el que va de guerra. Havia d'ésser el que era abans militarisme espanyol, sense personalitat pròpia ni dignitat patriòtica, el que havia de fer anar a capgireus la política europea, i, a l'ensens, no deixar dormir el son que tenen ganes els «vedettes» més significats de la diplomàcia occidental.

No es d'estranyar, però, que un militarisme com el nostre, que havia obtingut una fama gairebé mundial a base de les múltiples derrotes que la història no pot amagar, tingué de representar davant el món civilitzat la «gallardia» d'un moviment «regenerador» i de superació nacional i en contra de les hosts, com ells diuen, de Moscú (?).

Abans del 19 de juliol, els soldats a mans dels antics caps de l'exèrcit espanyol, no eren altra cosa que soldats de les derrotes «victorioses», malgrat la valentia que els entesos de totes les nacions veien en els nostres soldats. Ara, aquests són milicians perfectament disciplinats que estan dirigits

per seus companys, els militars del poble, i fins a la data no han sortit cap guerra semblant a les de Monte Arrau, Anau, etc., etc.

Una esac precis passar per aquesta data gloriosa per patentitzar al món l'escassa mentalitat d'aquests «bizarrós» generals, amics tots ells de Hitler, Mussolini i Carmona.

S'ha de regenerar el nom sagrat de la pàtria, donen aquests. Mes, com 19-19? La solució és fàcil. Franco en dona un tros a Alemanya, un altre a Itàlia, si convé un trosset a Portugal. Després, ell i llurs satèl·lits, quan la pàtria estarà regenerada no restant-ne res, anirà a Berlín a aprendre unes lliçons que li ha promès el «bello» Adolfo, que, dit sigui de passada, el vol tenir ben aprop seu perquè desconfia del general «bonito» i té por que li resti gent en combats que no són pas bèl·lics...

Els militars feixistes, quan el 19 de junor sortiren al carrer, no tenen convençuts al poble, en veure'ls armar fins a les dents. Fugiria esporuguit —ens ho haurien fet— en totes direccions.

No 10a així, i quan veieren que les masses treballadores es llençaven, a pit descobert, a combatre'ls, fou quan en ells s'aiermà la idea, potent, de què un poble que lluita contra una casta superior com són ells, no té dret a dir-se civilitzat, i, per tant, com ells havien estat derrotats fins envorçant-se amb llur propi poble, calia castigar tal gosadia. Primerament, per castigar-nos, ens enviaren moros bruns i després moros rossos i camises negres.

Doncs bé, ha estat precis passar per aquestes fases indignes perquè la Humanitat s'assabentés de la més gran infàmia que registra la Història. Uns generals traidors se subleven contra el veritable govern que el poble democràticament s'havia donat. Reben ajut descarat de les potències feixistes, covardes com ells, que tenen gosadia perquè veuen la manca de fermesa i decisió de les nacions anomenades democràtiques, mentre la classe treballadora ho dona i ho donarà tot, si cal, per al triomf d'aquesta guerra anticolonial.

Hem de convèncer-nos —encara hi som a temps— de la necessitat d'una franca harmonia entre tots els sectors que volen, veritablement, guanyar la guerra. S'ha d'acabar amb la fatxenderia de dir: Jo sóc això... o bé allò. Hem de dir, únicament, que som anfeixistes i que sabem obrar com a tals.

En aquests moments ningú no ha de fer més manifestacions, ni pronunciar més paraules, que els encarregats de fer-ho. L'únic responsable davant l'opinió pública és el Govern i aquest compta amb la seva constitució, amb la simpatia i amb l'aprovació de tots.

Si sabem ésser dignes d'aquest moment, com és el desig popular, parlarem poc i obrarem més. Cada ordre que doni el nostre Govern, responsabilitat i amb plena autoritat, nosal-

tres hem d'estar amateats a complir-la i perseguir amb furia, sense compassió, eis que no vulgim obedir-la, eis covaros, eis traidors. Foragitar eis que a la reraguarda, que tenen un passat turbotent, parlen de revolució, mentre al front eis veritables revolucionaris, estan defensant-nos. Extirpar, d'una manera definitiva, eis emboscats. No havem de permetre més temps que el sacrifici de tants germans nostres, que ho donen tot i en canvi no ens demanen res, sigui estèril. El nostre millor homenatge als caiguts ha d'ésser el crear la unitat —la veritable unitat— que ens durà, indefectiblement, a la victòria.

Si ho fem així, podrem dir sense sectarismes, amb orgull, que tots varem aportar el nostre esforç al triomf. I aleshores —després de la lluita— un cop guanyada la guerra, implantarem sobre les runes d'una Espanya arcaica, d'inquisició i de barbàrie, de militarisme vergonyant i de capitalisme absorbent, la nova Espanya, amb concepcions socials més àmplies, amb horitzons il·limitats.

RERAGUARDA

Fassau eis successos del mes de maig i amb l'arrinada de les forces d'Ordre Públic trameses pel Govern de València, la majoria immensa dels ciutadans, excròsos, naturament, eis que havien pres part en el moviment, respiraren tranquils. Si bé la dignitat com a catalans no quedava gaire ben parada, la major seguretat de tots eis ciutadans que es veia més assegurada amb el considerable reforç que les forces d'Ordre Públic de la Generalitat havien rebut, feia passar desapercibuda la contrarietat que com a catalans era forçós sentir.

I bé: des d'aquells dies fins ara és evident que la situació ha millorat ostensiblement. S'han desfet les famoses Patrulles de Control que fa temps havien deixat d'ésser una força d'Ordre públic per a convertir-se en una policia particular de les organitzacions responsables del moviment de maig, i que en comptes de constituir una garantia pels ciutadans s'havia convertit en tot el contrari, i s'ha procedit al desarmament de molts elements presidiables. Malgrat tot, però, en molts pobles de Catalunya segueixen eis pertorbadors agents del feixisme disfressats de super-revolucionaris, fent de les seves. Volem fer constar que aquesta afirmació no significa cap censura per a les forces d'Ordre Públic i encara menys per als elements responsables que les dirigeixen, però si hem de consignar el fet perquè quedi ben remarcat. A molts pobles de Catalunya hi ha encara una bona quantitat d'armament amagat. Mentre als fronts de combat d'Aragó no hi havia tot el material que calia, eis pinxos murcians a la reraguarda anaven ben proveïts de pistoles-metralladores, fusells, bombes de mà, carros d'assalt i fins i tot, morters i canos. Responsables de tot això? N'hi han molts. Però el poble, que ja coneix qui són, recla-

(Continua a la pàg. 2)

UNITAT D'ACCIO JOVENIL

per JOSEP SANS

La guerra s'allarga enormement. La reraguarda continua, com sempre, plena de parasits i de tiflofeixistes. Les Joventuts nacionalistes han de demostrar com calgui llur actuació i llur sentit de la guerra i de la Revolució.

Un mes estat durant una pila de mesos deixant que tothom ni digués la seva.

Durant onze mesos les Joventuts nacionalistes han estat callades i han vist com es feia de Catalunya el que es volia.

D'ençà del 10 de juliol les Joventuts nacionalistes no han dit una paraula. Han passat, estan passant avui, fets massa greus, fets massa importants per a què les Joventuts de Catalunya continuem com fins ara.

Les Joventuts nacionalistes hem d'actuar de cara a la guerra i de cara a la reraguarda.

De cara a la guerra donant al Govern de Catalunya tot l'apoi incondicional, desinteressat, que convingui.

De cara a la reraguarda amb una actuació enèrgica, amb una actuació sincera, amb una actuació d'unitat veritable de tota la joventut nacionalista de Catalunya.

Unitat!
Força i potent!
Catalunya ho necessita. Els atacs que eis enemics de sempre, eis atacs que contra el cos de la Pàtria hi han fet eis llops amb pell d'ovella han d'ésser contestats únicament per la Joventut nacionalista.

Els joves nacionalistes sortiren el 19 de juliol agermanats per la bandera gloriosa de la Llibertat.

Allí, en la lluita, caigueren companys de totes les tendències.

Les Joventuts nacionalistes, però, formaren al seu lloc de combat, estigueren al lloc i al moment en què la lluita, en què l'esforç conjunt ho demanaven, ho feien necessari.

Els nostres militants, eis militants de les Joventuts nacionalistes de Catalunya caigueren morts o ferits als carrers de Barcelona.

Donaren tot l'ajut. Prestaren tot l'apoi necessari en l'obra comuna de vencer al feixisme universal en armes.

En aquells moments i després, la Joventut nacionalista complí i ha complert tal com exigien eis moments.

Compli llavors.
Compli després.
Complirà avui.
Ahir, en la lluita.
Avui, en la unitat.

(Continua a la pàg. 2)

ARA!!

Any I 3.ª època N.º 4

Redacció i Administració:

ARIBAU, 74 - Telèfon 71359

Barcelona, 2 de Juliol del 1937

Preu: 0'20 ptes.

(Continua a la pàg. 2)

(Continua a la pàg. 2)